

Дејан Илић

ДОЛИНА ПЛИСТОС

Велика музика

Ашина, јануара 2015.

Поморанце на дрвећу, лимунови
светлуцају из крошања, птице певачице
овде су и певају, све зелено и плаво
и бело, да ли сам то заслужио?
Док ходам улицама чини ми се
да је свака ствар тако стварна, стварнија
од стварног, али не надстварна, само ту,
заиста ту, лепа идеја у свом лепом
облику под зимским светлом. Да ли сам
то заслужио? Ја, варварин, који долази
из облачних и сивих крајева
којима су богови
одавно окренули леђа.

У светло сам дошао, како да се из светла
вратим кући?

на Коринџском каналу

Ништа нам нисте оставили, али вас и данас памтимо. *Александар, Филијов син и Грци без Лакедемоњана*. Шапа Пелопонеза ваша је отаџбина на чијим сте канџама оштрили своје канџе. На овој сте превлаци дизали видљиве и невидљиве зидове, затварали се у себе, ограђивали од света и кад сте наизглед били у њему. Киклопски градитељи заустављени у развоју, Пелопонезани. Убице и ратници, овај је канал можда једино ваше дело које нам остављате, јер вековима после вас, ово ипак прокопасте ви, Лакедемоњани без Лакедемоњана.

Фотографија

На атичкој обали, на рубу, у црвенилу сунца на заласку. Стрмина уз саму обалу, уска пруга, ко зна од кад ван употребе, онда море, чисто, зеленкасто. Тишина, мир, пожар светлости, као на некој ведути, барка коју прате галебови. Радост. У даљини, славна географија, овде, слава тренутка. Па сликаш наше сенке на црвеној стени преко пута сунца, све троје савили смо руке у лактовима и подигли их увис као микенске фигурине у витрини.

Т.

На брду је епитаф који памти њих триста и њиховог заповедника, испод се кланац у међувремену претворио у долину. Рад земље и воде, седиментација, векови, да би се данас ту сместила отровна испарења.

Рафинерија нечега. Километрима пре, километрима после, не можете да отворите

прозор. Смрад је свуда, на кожи, и унутра,
чак и у тоалету аутогрила.

Долина је дивна, море је у даљини
и више се не види, с друге стране, планине,
у подножју, поново, парцеле маслина.
Death Valley, питам како, како баш овде,
на овом месту, па ту је тај кланац – *the history* –
кроз осмех одговара
младић који ми сипа бензин.

Пастир

Ви сте стварали, ми гланцамо
ваше остатке. По закуцима шумарака
и одмориштâ ослушкујемо јеку
ваше свете земље. Слушамо говор
маслина које се зелене и зими,
чак и на снегу. Хтели бисмо
да будемо као ви, али немамо
ауру одавно. Крадуцкамо од вас,
али углавном погрешне ствари.

Онај пастир на брегу, његове овце
и пас овчар, ту су, у овом погледу,
толико дуго да ми то више не можемо
ни да видимо.

Лишохоро

У подножју богова, подно планине
њих дванаесторо, љупко месташце,
не тако старо, сада се рекламира
као „Капија Олимпа”, за алпинисте
и љубитеље зимских спортова. Завичај
Дионизија, подвижника. Нема се шта
посебно видети. Шта памтим одавде?
Источњачка плава кућа с доксатом
у којој смо спавали, доручак
на сећији, као у романима Иве

Андрића. У соби хладно, напољу
испод нуле, лед на калдрми. Па ипак,
топло место, диван ресторана
блиског имена у којем се
и пуши. *Мезе Мезе*. Осмех конобарице
док ти приноси октопода
којег ћеш убрзо смазати. И шта
још? У ноћи, с балкона,
три велика бела пса овчара
како се кољу на заравни
покривеној снегом,
испод куће.

Филипу

Вергина

Покорио си Хеладу на заласку,
најашо је својом гвозденом моћи.
Сањао о томе да постанеш тринаести
бог, а број тринаест постао је несрећни
број. Рубни варварине, скоројевићу,
још се споре о твом пореклу. Откриће
недавно и твоју гробницу под земљом
где те сахранише у злату
након што те убише у позоришту. Хибрис.
Освета правих богова. Други ће те у свему
надићи, изгубити се тамо где си ти
сањао да се изгубиш. Твоје је одмориште
данас прашњаво село, петлови
буде мештане и кокошке чепркају
испред хотела. Туристи долазе
да те посете, али мало ко преспава.
Само се на једном месту може ручати,
носи име по мајци онога што се на крају
свог пута угледао у води.

Варваринова исповест

Моја је земља очајна, сиромашна,
заблудела и ја вам се искрено клањам
као што се клањам вашим боговима.
Постигли сте све што се могло постићи,
а онда сте се повукли, не и нестали, скупа
са својим делима, остављајући само крхотине
остатака. Попут других пре мене, долазим овде
да неопажено украдем барем делић вашег
мермера, пронађен у земљи, сунца које ће ме грејати
у мојим хладним варварским ноћима на северу.
И ово је путовање као сан,
узлећеш из себе да би опет пао у мрак.

Шаре путовања

Наизглед, понела си мало, кожни
ранчић, купљен на базару, пар магнетића
и каменчић украден у старом Коринту.
Била чак упозорена од чувара да то више
не радиш. И каменчиће са других места,
можда и читаве остатке керамике. Крала си,
мимо нашег погледа, природно,
инстинктивно. Твоја кесица са пленом
сада је ту, пред нама, на столу у дневној соби.
Упорна си, кад тврдиш, да то и то
није део неке фигуре,
да је само шара нашег путовања.